

Cromos de sants

A la parròquia tarragonina de santa Clara, al centre de la ciutat, el mossèn s'ha empescat una curiosa iniciativa per augmentar el volum de feligresos que assisteixen a l'ofici dominical. L'objectiu és que els nens en edat de catequesi, en comptes de quedar-se a casa jugant amb la Wii, acudeixin a l'església il·lusionats.

Cada diumenge, després de missa, es reparteix entre la canalla un cromó amb un dibuix que representa una escena bíblica, generalment relacionada amb l'any litúrgic. Així, per exemple, per Setmana Santa cal suposar que el cromó corresponent devia ser una escena del calvari, per Corpus deuran obtenir una imatge de la forma consagrada, per Nadal un naixement on no deuran faltar ni el bou ni la mula, i al voltant de determinades dates la imatge del sant corresponent. Així, els infants arriben diligents a missa, amb un vistós àlbum de color blau sota el braç, disposats a recollir, un cop acabada la cerimònia, l'estampeta relacionada amb el diumenge o dia festiu en qüestió, i anar fent gran, a poc a poc, la recopilació. No hi deu haver, però, ni cromos repetits que calgui intercanviar, ni cromos d'aquells tan cobejats: els que no surten mai.

El que m'ha sorprès de la notícia no és tant l'interès de la iniciativa -al capdavall, tothom se les enginya tan bé com pot, per captar clients que permetin mantenir dret el negoci— com el fet que es tracti de completar un col·leccionable amb imatges religioses. I la sorpresa tampoc no és tant pel simple fet que les imatges siguin religioses, sinó perquè l'anècdota m'ha recordat que fa molts anys, quan en la meua infantesa alpicaquina anava a comprar cromos a ca la Isabel, o arreplegava els que em donaven a cal Lluç amb els iogurts, ben disposat a completar la col·lecció -recordo amb especial intensitat la del Mundial de l'any 82—, llavors d'aquelles cartolinetes de paper no en dèiem «cromos», sinó «sants».

Desconec si la paraula sant, com a sinònim de cromó, estava gaire estesa fora d'Alpicat, però us ben asseguro que al meu poble, fa trenta anys, no se'n deia de cap altra manera. Sempre he suposat que en dèiem així perquè, abans de nosaltres, la generació dels nostres pares i la dels nostres padrins col·leccionaven cartolines religioses majoritàriament estampades amb imatges de sants: la de sant Roc ensenyant la nafra i acompanyat del seu gos, la de santa Rita abraçada a la creu, la de sant Cristòfol amb el nen a coll-i-bé, o la de la Immaculada amb el dimoni sota els peus. I fa uns dies, quan vaig sentir parlar de la iniciativa d'aquella parròquia de Tarragona, no vaig poder evitar pensar que el mossèn, qui sap si convençut que acaba d'inventar la sopa d'all, no ha fet més que retornar als orígens tot induint la canalla al col·leccionisme de «sants».